

Un esemplarū

Acăstă foaie esse odată pe septembără :

DUMINECA

Abonamentele se începe numai cu Nr. 1, 13, 26 și 39.

Abonamentele se facă în passagiul român No. 9—11; iar prin districte pe la corespondență său prin postă, trimîndu și prețul.

50 bani.

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe an pentru capitală.....	24 lei noi
pe jumătate an.....	12 ,
pentru districte pe an.....	27 ,
pe 6 lune.....	14 ,
pentru străinătate.....	37 ,

Proprietar, T. I. STOENESCU.

PENTRU ABONAMENTE SI RECLAME SE VOR ADRESA LA D. CONSTANTIN STOENESCU GIRANTE SI ADMINISTRATOR.

CE NE PÉSA

Suntem p'un vulcan teribilu ; pretutindeni se urzescu Revoluții și comploturi—dicea ieri unu senatoru.— Ce ne pésă? ce ve pésă? Vrabiile ciripescă, Ciorile sbiară prin aeru cu glasu-le cobitoru!

* * *

Ce ne pésă? Merge térra! Camera strigă : la votu; Ce ne pésă? Toți suntu bine, și poti dice că toți dormu; Nu se vede, nu se simte măcaru urmă de complotu, Si nu-i altu ceva mai dulce de cătu unu poeticu somnū!

* * *

Joué ore nu domnesce în Olimpu și 'n Eliconu? Ce ne pésă? Vizitii nu ducu bine-alu țerrei caru? Nu ori și care cliinte veneréză pe patronu? Nu ori și care mărtogă strigă că 'i mare măgaru?

* * *

Ce ne pésă? Căci stindardul totu este susu pe palatū! Ce ne pésă? Primă-véra ne vine cu ghoicei! Ce ne pésă? Căci guvernul, e prea bine tămăiatu! Ce ne pésă? Nu ne fură destui hoți, destui mîsei?

* * *

Ce ne pésă? N'avem iarbă indestulă pe câmpii? Nu suntu stufuri, nu suntu codrii pentru hoți onorați! Ia lăsați în colo vorba, ia nu fiți, aşa, copii! Fericirea vă stă 'n vatru, n'aveți de cătu s'o cătați!

* * *

Astădi una, mâne două... Dómne ciobotaru, Cătu a fostu sita mai nouă, N'ai avutu habară!

Dérū cu cătu ea se 'nvechesce, Bat-o celu pustiu,

Di mereu : Dómne feresce!

Capoï deu... nu sciú!...

REVISTA POLITICĂ

Sâmbătă 21 Februarie 1870.

Situatiunea noastră politică, în locu de a se lumina, de a se limpezi, de a se înalbi cu venirea la putere a Domnilor Lambru-Arapilă, dupe cum ne asteptam, ea s'a în-

curcatu mai reu, s'a posomorit u mai multu. Unii au începutu se murmură, alții să strige și alții se tragă clopotul și se cante aleluia tutulor instituțiunilor nôstre liberale, finanțelor, armatei și chiar țerei. Toti nu mai vedu astădi de cătu peire.

Domnul Grecianu strigă în Senatul că potopul în Ploesci a inundat autoritatea cea părintească a guvernului, potopul alu carui valu teribile este D. Candiano. Domnul Deșliu, care dupe procesele verbale ale Senatului, pare a fi singurul oratore și interpelator alu acestui corp maturu, strigă, în sedința de la 14 Februarie, în facia guvernului și a domnilor senatori că „în tota țera suntu agitațiuni, și că o se ne pomenimă într'o bună dimineață c'o revoluțione“.

Dar cându lucrurile aru sta numai aci, n'ar fi nimica! Ele înainteză multu. D. Dimitrie Ghica, Principe alu Casei de Hohenzollern; Domnul Vasile Boerescu — vecinicul intrerumpătoru din Camera și aspirante la titlul de Ducă — precum și D-nii Petre Grădistianu-Zisu, ambii aspiranți la același titlu cu D. M. Ghica, unul fiindu deja ducă de Macăi astădi, în Presa, făia domniei loru, făia cea mai bine crescută, care în imaginea seă secundă, ridică lucrurile mai presus delocuința adevărului, cu toții au începutu a da semnalul de alarmă și a se îngriji de situațiunea actuală, de și această situațiune e facută de domnia loru. Visezù comploturi, revoluționi și răsturnări.

Cui iu e fome, codri viséza! Dacă codrul nu va fi cum-va Cuza, pe care, domnul Boerescu, raportorele și verificatorul titlului de deputat alu coleg. IV de Mehedinți, l'a aclamatu și la aplaudatul.

Până și persoane prea susu puse, atâtă de sus în cătu au onore a fi amici cu D. Boerescu, pe care l'u crede sinceru și devotat, și pe Marsalul curții, până și acele persoane au începutu se aibă visuri urate ca acela ce a avutu ultimul rege alu Egiptului din familia etiopénă, Psametic, visu care l'a speiatu și a lasat uéra, fugindu în statele séle.

Si sciți de unde vinu tóte aceste griji, tóte aceste vise, tóte aceste confuziuni, tóte aceste alarme? De acolo, că până acum nimiru n'a înțelesu politica cea mare a actualului cabinetu Lambru-Arapila! Faptele mari suntu ca oulu : trebuie clocitu, tinutu ascunsu, nevedutu nici de sóre, nici de vîntu, nici chiar atinsu, dacă voiți ca puiul se iasa în tota întregimea lui. Lasați pe ministeru se lucrede și la finance, și la extesne și la lucrări publice; nu'l u mai atacați; nu mai denunțați nimicu, nici chiar alipirea cu Austria, ideia vechia a D-lui jumătate capu de cabinetu, și ve-ți vedea cum toți pui voru face ăripă și voru sbura carii din lada visteriei, cari din biroul concesiunilor de la lucrări publice și cari de la Esterne, mai cu séma-acestia cari, fiindu clociți mai multu, voru fi și mai iubiți ai creatorului loru.

Dar până se vedem și această minune, ce se face de o cam-data cu Vama?

* * *

Ce se face cu vama? Este totu la locul său, totu ampliații cunoscuți, totu obiceiurile cele vechi, totu tipicul învățău. Vama, fiindu, dupe numele său, locul unde se vămuesce, ampliații și facu datoria în tota puterea cuvântului. Așa fiindu dreptu,

ne mirămă cum diarulu Românului spune că la Vama se face abuzuri. Abuzul e ore de a vănuia, fără prune uscate în locu de bonbōne și stambă în locu de catifea? S'apoî vameșii de adă nu sunt ca cei din timpul lui Christos, care nu voiau se asculte de învățaturele lui. Cei de adă, crestini buni, venuiesc și iaă din două una, precum și daă eră din doă una la cei puternici, ca se se împlinescă cuvintele Mântitorului: „Dacă ai două pungă, dă una altuia!..“

Cum credeți altu-fel că ară merge lucrurile? Aci este o mără ce se întârce, și toti cari vină se macine trebuie se dea din proiecte și magazinerelui, și rîndașilor, și taetorilor pe raboii. Altu-fel cum ară putea D. Iorga... Olu se jocă la cărti o dată câte două sute de napoleoni și se se înțelégă cu samsarii ovrei jumătate și jumătate pentru orice lucru? Cum va putea funcționa acele companii de streini care daă numitului câte o sută napoleoni pe lună? Cum va putea, în fine, o mulțime de omeni se ducă unu trenu așa de splendită cum ducă astăzi?

Cătu despre trăsnetul imoralității de care ne orbește Românului că a cădută asupra culpabililor de la vamă, noi nu l-amăudită. Se vede că Românului ne crede încă subțu guvernul lui Joue celu dreptu care trimitea trăsnetile săle asupra culpabililor! Alte timpuri, alte moravuri! Joe s'a schimbat și elu. S'apoî s'a perduț și calendarul celu nou, și curtașii i au datu unu calendaru tiparit din secolul trecutu, de acelea pe 70 de ani.

Românului mai spuindă că amplioații de la Vamă, și nisecomerçantiamestecați în vănuială, aperdută 1000 napoleoni și trei cutii cu bijuterii de 450 napoleoni, alergând ca să potolescă mânia și se oprăscă săgetele fabricate de deul Vulcan de la visteria noastră, întrebă: Cine le-a găsită pe tôte?

Acăstă întrebare ni se pare mai curioșă de cătu tôte! Bani odata perduți, ce-i pasă cine i-a găsită, cându chiar pagubași nu re-

clamă? Se dicemă, de exemplu, că-i a găsitu D. Lambra-Pragmal! O se seapuce Domnia sea se-i mai înapoeze la stăpâni lor, când ei nu au fostu în stare să-i păsteze bine? Nici de cumă. În bună măna au ajunsu ei. Banca din strada Germană cu ce se-să întindă daraverile săle?

Aproape de banca din strada Germană, ce se face cu chestiunea Filianu-Ionescu-Ioanide?

* * *

Lumea critică arestarea D-lui Marinescu de către Judele de instrucție pentru că a denușat, ca creditor, pe D. Filianu și Ionescu că a transportat năpotea marfă din prăvălia sea la D. Stefanica Iónide bancherul!

Reu și fără cale. Acuzația e nedreptă. Trebuia se se facă tocmai ceia ce s'a facută. Caci cum a îndrăsnită D. Marinescu se facă o asemenea denunțare și se pună în dubiu onestitatea Domnilor Filianu, ce transportă marfa creditorilor sei la D. Ioanide, tovaroșii de bancă cu D. V. Boerescu, Lambri și Bengescu? Nu scia D. Marinescu că D. Boerescu a fostă Ministrul alu Justiției și D. Lambri este capul cabinetului de astăzi? Nu scia Domnia sea că interesul mai multora este în totu deuna mai presusu de alu unuia?

S'apoî nu mai scia că numai *notre amici* are dreptate adă în téra, pe care o dă numai amicilor și asociaților sei, pe cându cestia l'alți, ori de ce partidă politică aru fi, n'aă drept se ia parte la banchetul politic?

Apropo de banchetul politic. Era se dea unu banchetă Domnului Mitica Ghica. Cându se va da ore?

* * *

Se otărîse a se da Duminica trecută; dar bragagii aflându, s'a dusă la luminăsea și-i a imputată amaru că a devenită sperjură și cătra ei, adeverății compatriotă, precum a fostă și către boeră. L'a amerințată

că, ori ilu dă măine, adică în séra de lăsatul seculu, cându se bate alviță, ori, de unde nu, ilu renegă cu deseversire.

Beizadéo, ca se nu-și piardă populareitatea și de la densus, se dice că le-a promis, și a și ordonat domnului Zăganescu, inspectorele gardei, se aranjează sala pentru măine séra, fără a uita însă se ia și căteva decimi de oca de alviță; eră pentru băutură, în locu de Maderă, ca unul ce nu este vină naționalu arnăuțescu, se aducă căteva hărdăe cu bragă.

Pe cătu astăzi, până într'acestu momentu, mai tôte suntă gata, până și vr'o două-deci de cărlige s'aă bătulă în tavani pentru atâcarea alviții. Biletele de invitare s'aă facută cu cea mai mare băgare de séma, astu-fel că nu lipsesc nici unu petrară; nici unu bragagiu și nici unu membru din banda electorale, beză maturătorii de la Primăria.

Cătu pentru plată, de și s'a adunată *cu sila* de la vr'o căti-va oficeri și sergenți din gardă contribuționi voluntari; ele fiindu însă prea mici, astu-fel că n'ajungă nici chiar pentru alviță, totă cheltuiala se va plati de concesionarii drumului de feru dela Sculenă și dela Galați pentru serviciul ce le-a facută de a prezenta în camera concedarea drumului celu dintei și ocolul celu d'alu douilea.

Banchetul va fi președută de Popa Tache.

Pe timpul banchetului, musica va cânta pe aria „*Uta, uta, Găitană*.“

„Îți va spune tótă téra
„Ce e românescul Ma.
„Cnulul numai și țigara
„Te va sătura de Da!“

Celu dintei toastă ilu va ridica Beizadéo în aducerea aminte a qilei cându Țărulă i-a dată țigara, pe care o va avea în gură, și Țarina i-a dată chibrită se o aprindă.

Popa Tache va ridica unu toastă pentru decoratiunile Beizadelei, urindu-i se mai capete încă căte-va ca se-i dea si sfintii săle una!

desea óră, asemenea ca nisec recruți cheftă, ei se preface că suntă beți, mișloci banală, atunci ca si astăzi, de a se scusa multe crime.

Vai-de aceia cari petreceau cându trecea și rîdea cu densus! Adio pentru totu deuna fericirea și liniscea!

În sfîrșită, ei făcură atâtea rele, în cătu ómenii simțiră trebuința de a se revolta în contra unei asemenea dominații. Resistența deveni pentru ei cea mai sănătă datorie. El se adunară, se sfătuiră și — lucru rar — nimenea nu trădă complotul. Nu era în acei timpi poliția ca astăzi, nici Prefectii ca Zăganescu și Comisari ca Chitescu.

Cându tôte fură otărîte, într'o di, pe cându *Amorul* adormise într'o liveză smâltată cu floră, cu coșul său plin lângă elu, ei se apropiară încetă, temându-se se nu'lă destepă, ilu împresurără și'lă luară. Prima lor grije fu de a-i tăia ăripile, cu tôte tipetile lui, pe urmă ilu legară strins de unu butucă, cu o inscripție care trebuia se aminteze secolilor viitori ura și răsunarea loră.

La acăstă nuvelă, *Venus* nu mai întârdia, până se-și lege sentura, și alergă la locul supliciului. De departe vedîndu-și fiul, legată de fatalul butucă, ilu crede mortă. Asicurată însă prin tipetile săle, ea se apropie, ilu deslegă, ilu ia la dênsa, și legă rânilă și'lă tine multă timp ascunsă.

Pusă între frica de a vedea pe fiul său că-i scapă din nou și că reincepe vagabondajurile săle, temându-se pe de altă parte de vr'o nouă resbunare a ómenilor, *Venus* căuta de multă vreme ocazie de a revedea *Olimpul*, și de a reconcilia pe fiul său cu *Jupiter*. Nunta lui *Peleu* cu *Thetis*, unde tótă curtea fu invitată, afară de *Discordia*, și midiloci ocazie de dorită.

Profitându, dar, de acăstă împrejurare, ea se duse la *Thetis* și-i dise:

FOIȚA GHIMPELUI

VARIATIUNI ASUPRA AMORULUI. (1)

II

STRENGĂRIELE SÄLE.

Venus nu putu se vede fără indignație crudimile ce făcea fiul său. Ea se necăji atât, în cătu, se dice că măna sea se ridică de mai multe ori asupra lui. În vanu fiul său se sbătea, în vanu își agita ăripile săle, credîndu că, grația agilitălor lor, va putea se scape de pedepsă. Mumăsa ilu ținea atât de strinsu, ca se mai pótă scăpa.

Dar trădătorul, dupe cum se dice, avea mai multe cérde la arcuții său. Vedîndu că nu poate scăpa prin silă, elu se supuse: făcu cele mai frumosé promisiuni, jură că nu va mai reincepe acele crudimi și adăgoă, la aceste promisiuni, sumă de lacremi și de suspine. *Venus*, bună, cum suntă tôte mumele, și mulțumită de supunerea și de căiuta sea, ilu ertă.

Ce felu își ținu tâlharul promisiunea? Nu sciu nimică; său mai bine sciu fără multă; căci dacă este adevărată, că din momentul acela nu'lă mai veđu nimini despiciându inimile, elu urmă de a le sfărîma, ceia ce era totu același lucru! Însoțită de deita *Nebunia*, din care făcuse companiona sea de predilecție, elu se esersa a subjugă prin carmenii săi. Găsea în totu deuna midilociul de a se înșinua într'unu buchetă, în reflecții unei oglindă, și chiar în scrisorile dictate de Amicitia. Nimini nu poseda, ca dênsul, talentul de a arunca o glumă, și băte jocu de morală, a aplana bănuile și a da slabieunilor omenescă parință virtuții.

(1) Vedi No. de la 15 Februarie.

Nebunia petreceea inodîndu-ř o legătură la ochi și ascultându-lă a resonă ca unu orbă asupra colorilor. Cu cătu resonantele lui erau mai puținu juste, cu atâtea *Nebunia* le găsea curiose și plăcute. Acăstă sprintenă dejă ilu conducea în tôte adunările, și mai cu séma la baluri, la spectacole și la întîlniri. Ea ilu facea se schimba miș de costume: ilu îmbrăca cându c'o uniformă, cându în haine tivile, cându cu rochiile de magistrat și cându cu o livrea. Aceste costume nu-i placea cătu-și de puținu. Dar pôte cine-va în lume se nu urmese modei?

Peste curându însă se desgustă. Ceia ce'lă scotea din răbdări, era ca elu, copilul indipendinte, se fiă silici se pôrte mănușă, se simță degetile și mânile săle închise în pielea altuia! Ne putându se mai rabde, părăsi aceste deghizări, își relua obiceiurile săle de a umbla, și nu'lă veđu nimini de cătu golu, și cu tolba sea cu săgeți pe umere.

Nu'lă pismuij; dar nici nu'lă plîngetă: era unu calul din partea lui. Elu seia cătu acăstă aparință de goliciune excită compătirea. La inimile compătimitore, pe lângă acestu tandru interesu, se mai adaogă unu suveniru mai tandru încă, cându ele își aducă aminte că nuditatea este astădi atributul adeverulu și amblema inocenței în vîrsta de aură.

Vîrsta de aură, amu dișu! Era departe de ea. Eroul nostru se 'nhătase cu căti-va strengări ca elu, care nu cunoșciau alte legi de cătu voință lor și urilelor instincte. Unul se numea *Cochetaria*, altul *Gelosia*, și alu treilea *Trădarea*. Împreună cu acestu vagabond, *Amorul* punea în mișcare tótă téra și semăna în tôte părțile desordinea și miseria. Se întreciau între ei care de care se-să jocă renghiuri. Unul ca altul esclau prin a lua felu de felu de măscă. Câte-o dată luană miscările *Nebunie* său ale *Reservei*. A-

Domnul Boliac va ridica un toastă pentru cîmenele Beizadelei ca obiecte arheologice.

Domnul P. Grădistanu pentru Teatrul Nemțescu și D. V. Boerescu pentru prosperitatea Băncii din strada Nemțescă.

Apoteosa va fi "Bătaia Alvitei."

PRINCIPELUI ALESANDRU IOAN CUZA.

Înălță-te dărui, Prince-Cuzo, proclamat și deputat, Si de vechii tăi prieteni cu iubire-aplaudat, Negreșit, în ciuda celor ce adăi te înlocuiesc, De cei ce — beți de ferice — pînă și în visu te iubesc; De cei ce cu punca gôla și cu posurul secu, Spună de la 66: "Tigani la mal se nnee!" De cei ce, lătrând într-un, trompetând neîncetat Faptele tăi pre strălucite și cugetu tăi nepăratu (!!!) Ei vîd adăi cu multămire că fostul lor Domnitor Este mandatar al tărei și îmbrățișat de popor, — Ca se mă serv de cuvîntul cu care ei se servescu — Uite, deău! ești îmi facă cruce; mă tot mir, mă totu ciudescu, Căci nu înțeleg nimică din aste păpușări. Scim bine că Beizadea cel dinastic — cred c'ști A dîs Camerei p'atuncia când Mehedintu-alegea Si pe când fiindu ministru — pe tine nu se uită, — S-a dîs că tu ai fi primul averstiment ce s'a dat Celor ce nu voru să adore pe Printul cel luminat (Adică pe sine enșuș... de! ce săi faci? L'am numit Precum **notre-amî** pe tine, în raportul ce-a citit In sedința adunării în care te-ai proclamat... Mă 'ntelegi... **Cogâlniceanu**, Ghica, Peneșu impérat!) In sfîrșit ești odată din nou la 'ntinsul măidian Pe care se tăi încuri calul, pe când s'er manul **bostan** Sacrificat vîne glôbe său vre unu **Boiu**-oeresc Va protesta cu **cigara** și cu vulturul prusesc! In sfîrșit Librecht tresaltă, Pisoseki și cu Boleac Cu ciordaoa lor cu totul său facută — ce' i drept — pe plac Se mai vedetă omenire, bancheturi și veselii!. Cei al Beizadeli, frate!... voru fi curate orgii, Va fi tot ce e mai straniu, vrem se dicem mai frumos, Căci dóră nu de pomană Boliacu este caraghiosu, In sfîrșit ești o dată la maidan, ești frumosu, Fără ca să se mai spue că ești Cură celu chiposu, Huiduit, gonit de tăra ca prădător imoral. Astădî tăra i zăpăcătă, palatul sentimental E prea ideală cu totul... și deci lucrul va esi Cum esu multe în tără năstră: Tot se va cocoloși. Asceptăm cu nerăbdare se vedem de vei urma Sfaturile pe cari **Pressa** nu 'ncetăza-ti-le da: Ca se vîi în Adunare, se tăi ei locu de deputat, Alături cu **Grădîstenu** cel cu **Osoiu** 'necat; Asceptăm cu nerăbdare se te vedem de el intra In tăra ce fără milă cutează a maltrata, Dér... ce vorbă!... E o glumă acea ce noi sporim,... S'a vîdut lucrul cum merge, nu putem se ne îndoim. Dér pîn' vomă vedea cu toti cele ce s'or întâmplă, Primesc urarea năstră prea cinstiță de: ura! Trăiască aceia care nu vor se vadă nimicu. Căci Andrasy și Beust le-areta se mărgă dupe tipicu!

CEARTA ÎNTRU D. COGÂLNICEANU ȘI ESSARCU

— De ce atâtă certă întră D. Cogâlniceanu și D. Essarcu, de ce atâtea inimicătăi în sedința de Luni 16 Februarie? De ce unul fi da zoră cu **Ateneul** și celu

"Va! fiul meu, la nascerea sea, a cădut în disgrăcia lui **Jupiter**. Nu scu din ce caușă; căci este unu copilu încăntatoru! Astădî poți totu. Intervin'o în favorea lui și contează pe recunoșință mea."

Venus nu se multumi numai cu atată. Ea imploră asemenea protecționarea **Junonei**, soția lui **Jupiter**.

"Presintă pe fiul meu — iu dise ea —; dobândesce ertarea sea, și, pentru prețul acestor bine-faceri, elu va arunca o săgătă sociului teu care l'u va face fideliu pentru totu-déuna."

Cu tôte că **Junon** era d'unu caracteru ne încredetor, totuși se lăsa a se atrage prin aceste promisiuni și vru se încerce acăstă aventură. Neîmpăcatul **Jupiter** mai întîi se opuse, dar trebui se cedeze. Ce era se facă în contra acestor trei deități? Se tacă și să consimtă.

Etă cum pămîntul se scăpă de desordinile causate de acestor copilu atâtă de primejdiosu cătu și de încăntătoru."

Olimpul era adunat cându **Amorul** intră, tinend pe **Thetis** de rochiă ca unu copilu bine crescutu care acompaniază pe dădaca sea. Elu purta pe figura sea acea caudore copilarescă și acea privire nevinovată cari nu perdă nici o dată efectul loru. Surse și înădătu fu iubită. **Hymeneu** vru se lege cunoștință cu acestu emabilu streinu, și-i propuse o asociaționă secretă. Cătu-va timpu tôte mergéu bine. **Cupidon** își ascundea jocurile séle și se facea bland și gentilu ca unu mielu. Elu își aducea aminte de neonorocirile séle și, la schimbăr de timpuri, simtea căte-o dată nisec dureri grozave în locul unde iu tăiaseră ăripile. Dar cum începură se se vine de, intimitatea între elu și **Hymeneu** devine mai rece. Prietusugul loru fini prin a se strica. Amândou suferă de o potrivă de difet rîntă caracterulu loru. **Amorul** era numai foecu și flacări; pe cându **Hymeneu** era forte rezonat. Ei ajun-

altu cu *contractele* și *antreprisele*? De ce unul se dică celu altu căn cameră se astă și alti mai învețăti de cătă dênsul (Essarcu)?

— De ce? Cestiune de *frumusețe*. D. Cogâlnicenu iubesc totu ce e frumosu, bunioră cum e și D. Essarcu, și dênsul nu vrea se ţ primăscă amicia. De ce? Pentru că unul e "membru Academie și togofobu," pe cându celu altu e dilectul "celu demisionat din academie și care a botezat pe Cogâlnicenu de togofobu". De ce? Fiindu că D. Essarcu "s'a aleșu liber la colagiul al IV de Bacău," de către celu altu și dênsul acumu, când cel-alt nu mai e la putere ca se. "esercite libertatea 'n alegeri," s'a separată de dênsul. De ce? Pentru că "multu junii din multu juna dréptă," s'a paronositu cu "centrali centralisti, și ast-felu planurile "togofobice și candido-fobige," perdă din di în di. De ce?... o! dér pré pré... condeiul devine mai greu ca bâta lui Popa-Tache!

GHIMPI

ÎN CAMERA (1)

— De ce **Toader Văcărescu**, Celu c'un ochiălaru în ochiu, Demnă de **Cătă Niculescu** (De nu'i aru fi de deochiū!) Dise 'n vorbe răsfățate (Nu scimă în rîsu ori glumindu) Că nu popularitate Vrea să căstige vorbindu? Si de ce mai dise iară Că astu monstru monstruosu Duce p'uniu 'n ceru spre seră Éru diminēța 'i dă josu?

— Find' că Dumneleu, mai frate, N're nevoie de locu De vr'u popularitate, Căi un omu plinu de norocu. Ochelaru fuse 'n stare Se'i aducă nume mare! Dér despre destoinicie Altul de căt el mai scie? Si... de popularitate Fugă reu **Vacile** prin sat.,

Văcaru-estă
Văcaru-este

GHIMPI

— Dar cum poți ore a defini Starea de astădă, o Agamemnon? Cum poți, psihimo a o numi? Epohiton apelpismenon.

* * *
Ministerul celu de fată
A cădută, dar a rămasu
Sistemul ce tăra-a rasu.
Cu epoca cea morală.

* * *

(1) Sedință de la 14 Februarie, cu ocasiunea leslor neno-rocișilor învețători sătesci.

seră la o explicaționă, de la explicaționă trecură la vorbe grăse, și de la vorbe grăse la violentă.

Odată masca aruncată, instinctele séle capriciose și voluntare ești reluată imperiul lor. Vîrsta se părea că n'are nici o influență asupra sa. Mumă-sa ilu răsfățase astu-felu cum nu suntu alti copii. Ea nu înceta de a'i repeta că era încăntătoru, adorabilu; că singura sea dorință aru fi se'l u vîdă că rămâne în acea vîrstă a copilăriei. Imprudentă **Venus**! s'a vîdut vr'o mumă se formeze pentru copilul său asemenea urări?

Strengarul începuse se-i placă aceste linguri și aceste măngăeri. Ca se placă mumi séle, și mai cu séma ca s'e dominește mai bine, elu remăsese copilu. Cu tôte că căstigase o forță care se întâlnesc rare ori chiar într'o vîrstă copită, el își conservase talia, frăgezimea și sprintenela unu copilu. Nu putea nici o dată se seadă la unu locu și nu-iplăcea de cătă se fugă, s'alerge și se sbóre în susu și'n josu. Jocurile, capri-iciurile, nestatornicile séle, tôte erau ale unu copilu. Încăpătănatu ca nimenea altul, atragea pe toți și abuza de placerea ce simte cine-va d'a se juca cu copii. Dacă cine-va iu vorbea resonabilu, numai de cătă începea se'l bombănescă. Ca se rîdă și se glumescă cine-va cu elu, trebuia se se facă egalul său. De aceea se vedu mai mulți bătrâni din acăstă categorie cădîndu în copilărie.

Elu se apucă într'o di se tae barba regelui deiloru! **Apolon** nu fu atâtă de pacientă. Această tată allu **Muselor** nu înțelegea gluma, mai cu séma cănd era vorba de poesiă său de musică, ocupatiunile séle favorite. Satyru **Marsias** vru se se lupte cu elu. **Apolon**, învingătoru, legândul de unu arbore, ilu ju-pui de viu. **Midos**, nenorocitul rege alu Lydiei, își permisese se preferă cîntecile lui **Pan** pe lângă ale lui **Apolon**. Numai de cătă elu simți că-î cresce sub

Marghiloman celu mai june
N'a subscris pentru cercei
Lista cu sădeci și trei,
Ce făcuse larmă mare.
Cine scie a ne spune
Iepurile d'unde sare?

ODĂ LA CUZA

Se te 'ntorcă în tără
Si s'o ei în ghiară
Cu bande de fură,
De fură de păduri
Cându eșt voiă vedea
Lupul cu ciumpoi
Umblându dupe oř,
Atunci nici atunci.

Si cându voiă vedea
Vulpea cu papuci
Umblându dupe curci,
Atunci nici atunci.

Si cându voiă vedea
Rața pe crăci stându,
Si curca notându
Atunci, nici atunci

Si cându voiă vedea
Un Iepure schiopu
Într'un vîrfu de plopă,
Treerându la bobă.
Atunci, nici atunci.

TEATRUL NAȚIONAL DUMINECA LA 1 MARTIE 1870

In beneficiul D-lui M. PASCALY

MOTII DE CODRU

HOTII DE ORASIE

Dramă critică și socială cu spectacolă în 5 acte și 7 tablouri, de D-nu FELIX PAYAT, tradusă de D. P. T. GEORGESCU.

peru o pereche de urechi lungi de unu cotu. În acea-lașu timpă vocea sea repeta nisce sunete bizare:

"Unu măgaru mare, ce'ntr'unu crângu sta,
Auind vocea fratelui său,
Si 'ncântătu ast-fel d'al asculta,
Se sibiore 'ncepe ca elu mereu..."

Cupidon, nescindu caracterul lui Apolon, vru se se glumescă și cu elu. **Thetis**, la nunta sea, iu didese o mică vioră de copilă... — Era obiceiul în Olimpă se și dea cadoură în astu-fel de împrejurări. — **Cupidon**, încântătu de instrumentul său, scotea nisce sunete cari făcea se scrînscă dinții lui **Saturn**. Cu tôte acestea, multumită de sine, vrea la rindul său se intrăcă pe deul Armonie.

Apolon, indignată de unu asemenea afrontu, iu dete, în locu de respunsu, o palmă cu dosul său măini, care ilu făcu se vîdă 36 de lumânări. Viora iu cădu din măini și se sfârâmă, fără se scoată celu mai micu spinără.

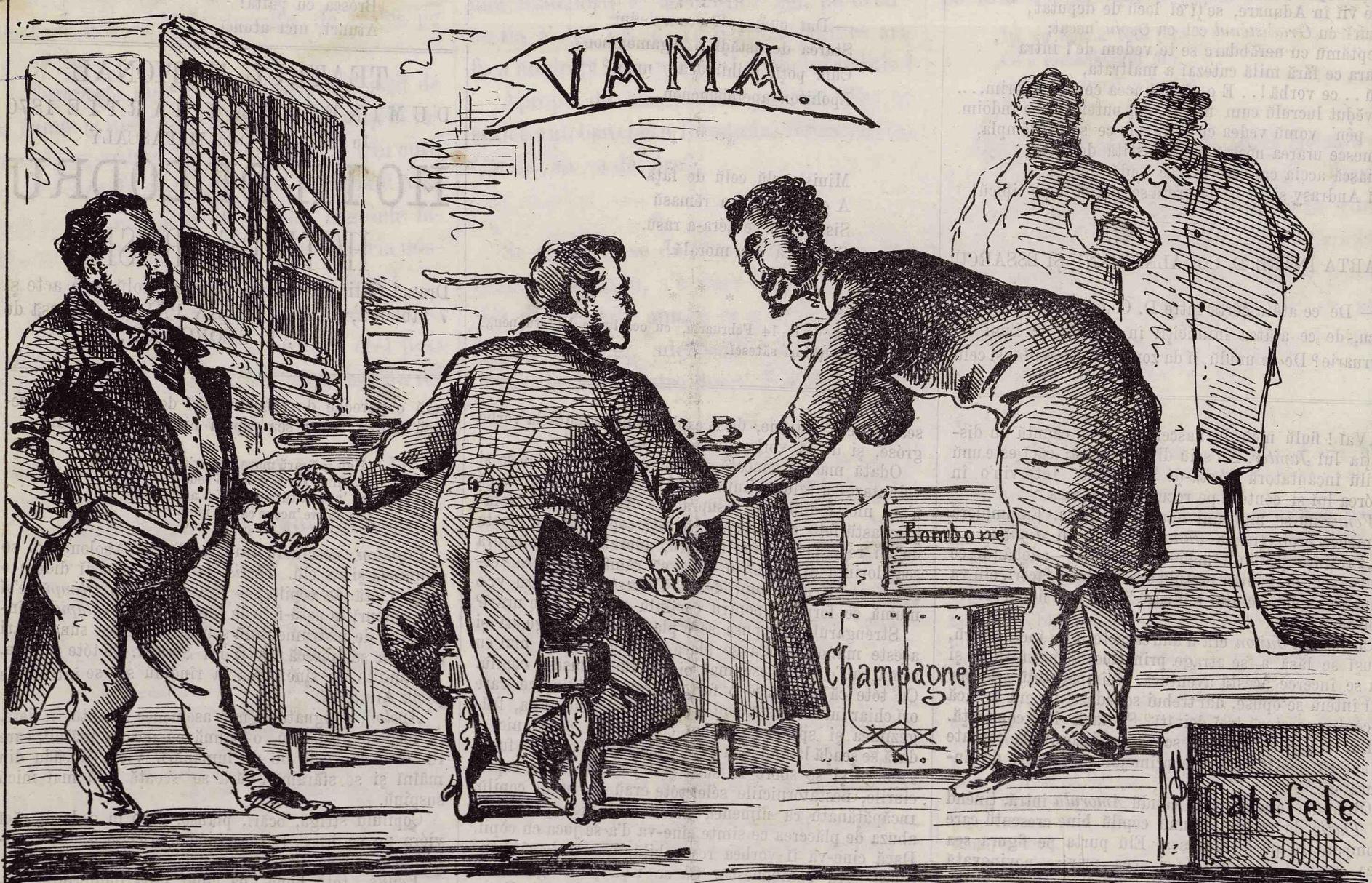
Copilul strigă, ocără, plânse, dară în zadară, căci viora nu se drese. Furiosu, elu alergă în brațele mu-mei séle și-i ceru răsbunare.

Venus, totu bună, ba chiar prea indulginte pentru nerosiile copilului său, adresă o reclamaționă lui **Jupiter** și povătui pe fiul său s'o presinte singură. Dar **Apolon** ilu prevestise mai dinainte, și Regele deiloru, care pe tótă diua prima plângere relative la drăciele séle de totu felul, se arătă surdă și neîndurătoru. Cu unu gestu nobil și severu, elu refusă de a priimi reclamaționă **Amorul** umilitu, care pusese unu genuchiu în pămîntu ca semnul de cea mai profundă căință.

PATINAGIULU POLITICÜ.

- Ajutoru! Ajutoru!
 - Pe draculă ař cautatū pe ghiata cea măř suptire?
 - Eř mi aretatū-o!

Samsarulu. Domnule, te asicuru că în aste colete suntu prune uscate. Aceste pungi te va asicura măř bine.